

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luceafărul»

12 apar bilunar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

SALA
DE
LECTURĂ

Teroriști români atacă „Europa liberă”

**Ultimul interviu
al lui
SADDAM HUSSEIN**

pag. a 7-a

**LEGEA PRESEI
ȘI PRESIUNILOR**

pag. a 6-a

După trelsprezece luni de la ce a fost în acel decembrie, constatăm că fiecărui lucru bun petrecut în nu știu care domeniu al vieții sociale îi corespunde un lucru rău, într-o simetrie cvasi-perfectă de bine-rău menită parcă să dea egale motive de satisfacție și optimiștilor și pesimiștilor, și reformatorilor și conservatorilor, și celor avizi de schimbări democratice și celor plini de nostalgia deceniilor comuniste. După ce am declinat atîția ani dialectica la toate cazurile teoretice, iată că acum o și trăim, ce-i drept cam cu capul în jos, ceea ce vrea să spună că mai fiece lucru bun care s-a făcut într-un an și o lună a fost plătit cu un lucru rău simultan celui bun și cu încă un lucru rău consecutiv lucrului bun. De pildă: simultan cu adoptarea privatizării (lucrul bun) s-a produs primul lucru rău: intrarea în rîndul privatizaților a foștilor securiști și nomenclaturiști de rîndul doi, singurele categorii care, într-un popor adus în sapă de lemn, dispuneau de capital, inclusiv valutar, și de relații în exterior. Consecutiv privatizării (deci lucrului bun) s-a

AMÎNAREA CULTURII

produs al doilea rău: cartelarea privatizaților, recte imposibilitatea concurenței și, deci, urcarea în corpore și pur aleatorică a prețurilor. De bine de rău, între bine și rău a existat mai peste tot o anume, fie și inegală, alternanță. Unde această dialectică, așa ciudată cum e, n-a funcționat cituși de cituși, unde binele s-a vădit a fi rău iar răul tot rău este Cultura. Ceea ce s-a întimplat în aceste trelsprezece luni în cultura română a fost mai curînd o coborîre din rău în mai rău decît o pendulare între bine și rău, necum o ridicare de la răul de odinioară la un bine sperat. Se pare că — poate nu doar la noi — Cultura plătește oalele sparte în economie. Se mai pare că — de data asta numai la noi — nefiind ea rentabilă în imediat, Culturii i se poate da, ca să zic așa, o amîinare, altele fiind cerințele la ordinea zilei. Așa că mai scădem subvențiile pentru carte, teatru, muzică, arte în general, pentru ceea ce se scrie în cuvinte și nu în cifre, lăsăm să le crească acestora prețul pînă la intangibil — la o adică ajunge televiziunea pentru după muncă! — lăsăm unor vremi mai bune misiua de dospire și coacere a piinii spirituale, făcînd totul pentru cealaltă, zisă de toate zilele, pe care — am probat! — ne-o face turcul mai bună decît o facem noi. Păguboasă mentalitate stupid tehnocrată! Și multă stupiditate pură și simplă alături. Pentru că e limpede ca lumina zilei că tot programul economic atît de curajos al guvernului nu face două parale, fără Eminescu, fără Enescu, fără Brâncuși și fără Iorga. E nevoie să explicăm de ce? ! Nu cred. Atunci, dacă totul e clar, la ce bună amînarea culturii? !

LAURENȚIU ULICI

**FLORICA
MITROI
ȘI
FORȚA
MULTINAȚIONALĂ**
pag. a 2-a

STRĂZI. INTRĂRI. ALEI. ȘOSELE.

Mai de mult, însă tot în acest veac, un prieten, Dan Cristea, îmi povestea despre destinul, în București, al străzii **Epicol**, cu o istorie hazlie și înfrântă: strada s-a numit inițial **Epicur**, însă numele a stîrnit revolta onorabililor mahalagii care, avînd fete de măritat, s-au văzut puși în situația de a fi ocoliți de prețedenți din cauza azelei „silabe rebele”, cum ar fi spus alt prieten al meu, Adrian Popescu (referindu-se însă la cuvîntul „mercuz”). Astfel încît municipalitatea a fost silită să-l reboteze pe anticul filosof.

Căutînd în Codul postal al Municipiului București strada **Epicol** n-am mai găsit-o. Am descoperit însă, luînd-o întii aiurea, apoi alfabetic, alte nume de străzi care ar putea trezi hazul și stupefacția în fața unei imaginații, debordante adesea în stupiditatea ei, sau pur și simplu absurde, sau nici atît, dar purtîndu-te să exclami: cum de le-a venit, domnule, să-i zică așa! ? Ca să nu mai punem întrebarea firească, următoarea: cum vor fi arătînd aceste străzi? Dîm mai jos cîteva zeci de astfel de nume, în general din

• Un contingent bine pregătît de Dan Iosif, e gata să plece voluntar în Golf, pentru a ușura sarcina trupelor aliate. Se pare că absența lui Vasile Moîș, reținut de interne — treburi nu organe — va atîrna greu în balanța reușitei.

• Tot în acest scop se antrenează și Florica Mitroi, atacîndu-l la drumul mare pe Mircea Dinescu. Propensiunile și fizionomia azelei Ioana D'Arc sînt tocmăi potrivite pentru războal sînt, deși încă nu știm de ce parte a baricadei se plusează.

• Alexandru Bîrlădeanu e solicitat să preia și președinția noii Republicii Găgăuze. Potrivit noilor noastre reglementări, votate de însuși președintele senatului nostru, nimeni altul decît domnul Al. B., cumalul de funcții este admis.

• Silviu Brucan anunță că zilele domnului Bîrlădeanu la Senat sînt numărate: Ne întrebăm: cine se încumetă să i le numere?

• Tot mai multe ziare și reviste alegă după interviurile oferite, cu atîta generozitate, de Nica Leon. Îl pregătăm oare pentru scaunul prezidențial sau pentru o nouă rundă de convorbiri la Jilava?

• Barion Ciufulici, capul strălucitor al Televiziunii române, își cere scuze publice pentru programele ne-

• Continuă atacurile neîntrerupte din presă la adresa domnului Alexandru Bîrlădeanu, președinte al Senatului. Domnia sa nu pare a se sinchisi prea mult de toate astea. Ar fi și păcat, tocmăi acum cînd e pe cale să aniverseze 45 de ani de activitate revoluționară pe pămîntul românesc. La care se adaugă cine știe cîți pe pămînturi prietene...

• Cu ocazia împlinirii a douăzeci de ani de la turneul efectuat de Nicolae Ceaușescu în Coreea de nord și China, a avut loc, la Pekin, o frumoasă festivitate la care au participat cîțiva dintre veteranii acelor zile, printre care domnii Deng Xiaoping și Ion Iliescu. Dacă pămîntul chinez a produs o revoluție în istoria cmenirii prin sinantropul pekinensis, avem toate motivele să ne temem că putem asista, pe pămîntul românesc, iarăși la o revoluție culturală a... mizantropului pekinensis.

• Numeroși ziaristi au fost bătuti măr de către forțele de ordine în timpul manifestațiilor din București, în semn de solidaritate cu evenimentele de la Timișoara. Hotărît lucru, democrația noastră este nu numai originară, dar este atît de originală, încît nici măcar nu a fost încă desoperită.

• Sîmțîndu-se vinovat pentru întîrzierea concluziilor la evenimentele petrecute în 13-15 iunie, iată că

stipulează că străinii, rămași pe pămînt românesc, nu se bucură chiar de toate drepturile avute de autohtoni. Vom avea grija să vă dăm dispoziție.

• Acad. Dr. Ing. de largă respirație, N. S. Dumitru, stabilind un dialog viu și nevătmător cu senator unic de largă alegere buziană, Gelu Voican Voiculescu, avînd drept subiect evenimentele din marie 1990, de la Tîrgu-Mureș, au ajuns la concluzia că unul reprezintă tîmna iar cel altul cădeșnița. Pronodul cine-știa, totuși?

• O veste de mult așteptată, anunță piecarea fulgerătoare dintre noi, scriitorii, a celei ce-a fost Florica Mitroi. După ce ani de-a rîndul ne-a lăsat, at cu opera sa, exersată de obicei pe la mesele pe unde-și făcea cînea sau în atacurile corporale, iată că dispariția aceasta lasă în urmă un mare gol, același observat și prin prezența numitei. Pentru dispariția sa îi vom purta o veșnică recunoștință.

• Rabinul Moses Rosen mărturișeșe e că-l preferă pe Corneliu Zelea Codreanu lui Corneliu Vadim Tudor, din motivele binecunoscute. Se poate, Vadime, ca din doi concurenți, tu sa fii totuși ultimul? Doar ai lăpaș, atîta să te remarci, apărîndu-ți cu sava gîia strămoșească, fiindcă dintodeauna a vorbit în tine, nu Barbu, nu Teodoru, nu Marga, ci marele patriot, neînfricatul revoluționar, filozoful și filo-maghiarul, într-un cuvînt, omul de bine. Cere revanșa, victoria va fi mereu numai de partea ta.

• Cea mai încercată ziaristă în perioada postotolitară, Carmea Firan, cu lacrimi în ochi și privirile spre înălțimi, a demisionat. Nimeni nu știe deocamdată de ce. Vizita în China a domnului Iliescu, unde n-a fost invitată, să fie o explicație? Liberalizarea preșurilor să fie alta? Săpate nici una din aceste supoziții, ci doar perspectiva unei noi angajări. Părăsînd „Dimineața” mai crede încă în ivirea „Serii”?

• Loviturile de presă se tîn lanț. Ultima ne-o dă publicația „Observator”, prin editarea, în premieră mondială, a „României Tari”, săptămînal absolut impertinent, în care parodia sincretică atînge performanțe remarcabile. Bucuros că-n împărăția sa pătrund „cadre tinere de nădejde”, Lucifer îi aduce salutul său din întunerice și-i urează noi apariții eclatante!

• Aflăm de la dl. Titus Popovici că sezonul de vînătoare este interzis la ora aceasta în toată țara.

Daar vinutul la studenți și intelectuali este liber.

Permisiul pentru „jandari” și S.R.I. es e grațuit.

• Vizita președintelui Ion Iliescu în Marea Chină Socialistă a provocat o vie și sinceră neliniște în țara noastră liniștită. Nu din cauze politice — Doamne ferește! —, ci mai ales datorită survolului extrem de aproape al aeronavei prezidențiale de zona de conflict a Golfului (mai nou, Persic — cum cer iranienii!). Pu'eam, prin jocul hazardului saddamian, să rămînem fără președinte!

MICHIDUȚĂ

FLORICA MITROI ȘI FORȚA MULTINAȚIONALĂ • ALEX. BÎRLĂDEANU — PREȘEDINTELE GĂ- GĂUZILOR • MINERI PENTRU TIPOGRAFII • N. S. DUMITRU ȘI RĂȘCOALA DE LA BOBÎLNA • GALOPUL INFLAȚIEI • DUEL CORNELIU ZELEA CODREANU — C. V. TUDOR

inspirate din noaptea Anului Nou. Dar pentru celelalte emisiuni pe cine a delegat?

• La Combinatul Poligrafic (fosta Casa Sîntei) se așteaptă, mai ales în timpul nopții, revenirea mînerilor în București. Nu pentru a „curăța golani” din Piața Universității, ci pentru a le fi smulse lămpașele, fiindcă numai ele mai pot face lumină în jurul rotativelor, unde absența becurilor a devenit cronică.

• Gurile rele spun că Gabriela Neagu, nelipsita noastră figură de pe micul ecran, ar fi sosia Elenei Ceaușescu. Dacă așa stau lucrurile, cine îl reprezintă pe cel mai iubit fiu al poporului?

• Un alt lider al opoziției, Dumitru Dincă, și-a căpătat o poziție în apropierea puterii, convins că trebuie să lucreze de-acum pentru liniștea noastră. Chiar, numele **Dincă** să fie predestinat slăbărniceii?

• Vedeta ultimelor săptămîni poate fi considerat și Victor Crăciun, luptător neobosit pentru drepturile și emanciparea basarabenilor. Oare nu-i vorba de același personaj care, ani de-a rîndul, slăvea la emisiunile literare ale radio-ului român pe eroul de la Scornicești? De boala **cîntărilor** acest Crăciun nu se poate vindeca decît la Paștele Cailor.

• Parlamentul reunit a audiat în lectura pasionată a domnului Nicolae S. Dumitru, Raportul Comisiei de anchetă privitoare la conflictele din martie, de la Tîrgu Mureș. Acest raport, a cărui enunțare a durat mai bine de o oră și jumătate, a fost, mai degrabă, un curs de sociologie aplicată la relațiile dintre populația română și minoritatea maghiară, de la începuturi și pînă astăzi. Astfel încît cauzele conflictului trebuie cercetate în împrejurările declanșării Rășcoalei de la Bobîlna. Sau poate mai înainte.

Parlamentul României a oferit, în loc de un raport, două! Asistăm, deci, la o liberalizare a în problema adevărului care, ca și cea în domeniul preșurilor, produce tot inflație.

• După un an de cînd a preluat conducerea guvernului, primul ministru, domnul Petre Roman a fost, pentru prima oară, pus în dificultate în ziua de 18 ianuarie. Parlamentul a refuzat să dea curs cererii guvernului de a i se permite să aplice Legea salarizării și cea a contractelor colective de muncă înainte ca ele să fie dezbătute în plenul Parlamentului. Guvernul a retras propunerea care, dacă ar fi fost respinsă ca atare, ar fi atras posibilitatea unui vot de neîncredere și chiar demisia cabinetului. Iată că, într-un mod original, tăierea moșului ar fi fost sărbătorită printr-o... moțiune.

• În ceea ce privește problema pădurilor din Legea fondului funciar unii parlamentari au invocat zapisurile voievodale din Moldova, pentru a cere ca pămînturile să fie înapoiate țărănilor. Există, totuși, niște deosebiri, care fac ca lucrurile să nu se poată întoarce chiar cum au fost: pe acele vremuri galopau răzeșii, acum galopează inflația...

• Eram atît de nerăbdători să mai asistăm la una din acele aniversări care ani de-a rîndul ne-au umplut zierele, radio-ul și micul ecran, și, iată, așteptarea nu ne-a fost pusă la încercare. În preajma binecunoscutei zile, în ianuariile eroice, omagiul s-a declanșat, grație acestui neobosit șofer din nord și senator din sud, Vasile Moîș care, de parcă ar fi citit din defuncția „Științe”, și-a adus prinosul de recunoștință pentru stăpînul său, înțelept între înțelepți, Sașa Bîrlădeanu. La mulți ani, tovarășe! Și să ne mai scrieți chiar dacă viitoarea **Lege a presei**, la care tîneți atît de mult, va avea un paragraf în care se

București și în general oprindu-ne la litera J, dar am strecurat și cîteva din alte orașe, precum și destule din alte litere ale alfabetului... Începută de mult, enumerarea, din 1976 datează codul postal, nu știm dacă toate acestea mai există, ori au pierit sub bulldozere și blocuri comuniste. Oricum, iată-le:

Ienăchiță Văcărescu, fostă Poetului. Lombrului. Vicilicilor. Barbă Cot. Lopeții. Lobodei. Licurg. Lanțului. Lanternei. Tămădău. Șaradei. Sandava. Sardinia. Sagna. Policiorii. Peroni (o fi venind de la berea italiană cu același nume?). Pepelea. Pechea. Parafei. Oriov. Dărniceii. Fericii. Cosaci. Consumului (de alcool, de tutun?). Contribuției. Confirmării. Consecvenței. Coacăzei. Coadă Vulpiei. Cîmpul cu Flori. Cîmpul cu Maci. Cîmpul cu Narcise. Ciuruleasa. Cirus (norul?). Chemării. Chicjirei. Făt Frumos (colț cu) Ileana Cosînzeana. Invalidu Ion. Inventiei. Docea Baba. Docolina. Documentului. Dreptății. Drumașului. Drumagului. Drumetului. Drumul Mic între Vii (vezi „legea vînzării de terenuri între vîi”). Duetului, Dughiei, Dușului. Intr. Epocii. Intr. Epistolei. Eruptiei. Eterului. Eșarfei. Energiei. Eucaliptului. Everest (!) Evidențiator. Existenței. Evocării. Evoluției. Matache. Temeliei. Fabulei. Fabulistului. Floare de Crîng. Floare de Virf. Flotei. Luica. Lupului. Macarie Cîntărețul. Maica Domnului. Mandarnei. Mahonului. Placăului. Iordana. Intuiției. Calității. Greblei. Hățîșului. Huilei. Idilei. Iedului. Iernii. Iliada (dar Odișeea nu?). Inovației. Imbră. Imper. Inocenței. Telefonului. Televiziunii. Temișana (vezi și TAB-urile ei). Tigrului. Timpului Tineretii. Tocului. Tocilei. Dobrin Niculae (dar nu fotbalistul!). Fonteriei. Foșnetului.

NICOLAE PRELIPCEANU

Nominalismul original

Directorul Cornoiu ridică mâna, cerînd liniște. În sală, rumoarea se potoli. Directorul mai așteaptă câteva clipe, apoi se apucă spre domnul Mihalcea de la Minister.

— Ce indicații? îl întrebă, cu smerenie.

Domnul Mihalcea bătu cu pumnul în masă.

— Să se spună lucrurilor pe nume!

— Am înțeles, șopti Cornoiu. Apoi, către sală: Domnilor! Dragii noștri tovarăși de muncă! Sedința noastră trebuie să fie un bun prilej de a spune lucrurilor pe nume. Să discutăm sincer, deschis, tovarășește!

Primul înscris la cuvînt se ridică, stînjănit, mototolindu-și basca între degetele aspre.

— Sint Cîrjan Gheorghe muncitor...

— Poftim, domnule muncitor! îl îndemna directorul. Spune lucrurilor pe nume...

— Eu... se fistici Cîrjan. Mă bucur că pot spune lucrurilor pe nume. Pînă acum... știți și dumneavoastră, nu se putea. Acum nu mai avem de ce să ne temem. Eu... atîta vreau să vă spun... că mă bucur... că pot spune lucrurilor pe nume...

Se așază, din cale afară de bucuros. Următorul vorbitor fu Pandeie, de la Plan. Pe fața lui se citea o fericire neajmurnită.

— Da, mase. Sint fericit! Putem, în sfîrșit să criticăm, unde e cazul. Sintem liberi! Munca e liberă! Planul e liber! Disciplina e liberă! Iar eu pot spune lucrurilor pe nume... Mulțumesc reprezententului misterului și conducerii unității noastre că mi-au permis acest lucru.

Sala arlăndă. Urmă la cuvînt domnul Ispas, de la Personal.

— Doresc să-mi exprim satisfacția pentru faptul că asistăm la o sedință onerativă. În acest fel răspundem chemării lansate de guvernul nostru ales. Nu trebuie să uităm nici o clipă că datorită lui avem acum posibilitatea să discutăm pe sînu, fără să ne temem. Căci nu ne temem, nu-i așa, oameni buni?

— Așa... se auziră glasuri rădăte.

— Mai tare! șulera, printre dinți, domnul Ispas.

— Așa-i, așa-i! repetară cu toții, într-un glas.

— Să ne bucurăm, deci! concluzionă domnul Ispas.

Fu îndelung aplaudat. Urmă la cuvînt un ins ciolanos, pe chipul căruia se citea o completă beatitudine.

— Vorbesc în numele colectivului de domni de la atelierul de lăcătușerie. Noi ne manifestăm întreaga adieziune la apelul de a spune lucrurilor pe nume!

Rămase câteva clipe tăcut, cu o încetinelă inteligentă în privire: se întoarse, dar domni de la lăcătușerie îi întoarseră priviri tot atît de fericite și de neajutorate, astfel că se așază. Domnul Căpătînă, fost secretar de partid, actualmente în curs de calificare la locul de muncă, sări ca ors:

— Sint mîndru că pot spune lucrurilor pe nume! Mulțumim Frontului Salvării Naționale, emanate a Revoluției din Decembrie, că ne-a permis acest lucru! Cu acest prilej văm, lansez o înfăptășire chemare la întregul Colectivul în care lucrăm se angajează în fața colectivului de muncă să devină un colectiv furtiv în a spune lucrurilor pe nume!

Se aplaudă furtunos. Bucuria participantilor care puteau, astfel, să spună lucrurilor pe nume, nu mai cunoștea margini. În această atmosferă emoționantă luă cuvîntul domnul Mihalcea.

— Vă felicit pentru această sedință exemplară care a imprimat un curs nou atitudinii colectivului față de muncă și viață. Ați dovedit astfel că aveți majoritatea, ca și celelalte unități din sector, strins unite în jurul ministerului, să deveniți societate comercială. Într-un cuvînt, ați spus lucrurilor pe nume!

Fusese, într-adevăr, o sedință model. Pentru că ea să nu se ștergă nicidecum din amintirea muncitorilor, la în rare fu așezată o frumoasă inscripție pe care stătea scris: „Să spunem pe nume / Lucrurilor bune!“ Sfințirea lozincii fu făcută de un sobor de preoți.

VARUJAN VOSGANIAN

E vremea rozelor ce mor

Bolnavă este roza de scleroză
Și așa nu-i doar joc sonor,
Culoarea ei se sînge pe ponor
Și suferă o grea melanorfoză.

Cei care-au fost în stare de hipnoză
Iși sting acum iluzia-n rachiu...

Bolnavă este roza de scleroză,
Iar boiul ei ghizdav și cilibiu

E răvășit ca griul în lătoză,
Grădina e săracă și pusie,
Înfășurată-n vâl ca o mumie
Și tuțele-s atinse de necroză...
Bolnavă este roza de scleroză.

PAVEL ȘUȘARĂ

Conu' Leonida față cu... revoluția

Achiziunea se petrece în luna decembrie a anului 1990

Leonida: ...Mă scol anul trecut, într-o dimineață și, știi obiceiul meu: dau întii și-ntii drumul la „Șoprița“. Și ce aud? „A căzut tirania! Vival democrația!“

Efimița: Auzi colo!

Leonida: Sar din pat și-i strig răpósatei: „Școală, cocoană și te bucură, e-a venit libertatea la putere! Steaguri, muzici, chiote, tîmbălău, lucru mare și lume... lume... de-ți venea amețea!“

Efimița: Bine că n-am fost în București pe vremea aia!

Leonida: Nu prea-i bine... puteai trage și dumneata, un profit, ca alții. Ce, gîndești e-a fost bagatelă? Pă-ți idee: dacă chiar Eugen Ionescu, de-acolo de unde este el, a scris o scrisoare națiunii române...

Efimița: Ce i-o fi venit ilustrului golan?!

Leonida: Vezi dumneata, i-a plăcut și lui cum am adus-o noi din condei. Ei... mai dă-mi unul ca el, și pînă mîine seară îți fac democrație!

Efimița: Zău, bobocule, ce procop-seală e și cu democrația asta?!

Leonida: Ei, bravos! Întii și-ntii, dacă e democrație, nu mai plătește nimeni impozit.

Efimița: Tac!, soro!

Leonida: Zău! Al doilea, fieștecare cetățean ia cite-o leafă bună pe lună, toți într-o egalitate.

Efimița: Pe lingă pensie?

Leonida: Vezi bine, pensia e bașca, e după legea a veche, e dreptul meu; și cînd e democrație, dreptul e sfînt! Democrația e care va să zică, că nu ai decît drepturi...

Efimița: Așa da.

Leonida: Și-al treilea, să se facă le-

gea de murături... Adicătelea, nimeni să nu mai aibă dreptul să-și platească datoriile.

Efimița: Maică Precistă! Dacă-i așa, de ce nu se face mai curînd democrație?

Leonida: Nu te lasă reacționarii, domnule!

Efimița (sornolentă): Da... dacă n-o mai plăti nimenea impozit, de unde o

să aibă cetățenii leafă?

Leonida (dur): Treaba statului, domnule! El ce grijă are? De ce-l avem pe el? (Se culcă amîndoi, zîmbind a viitoare prosperitate. Pauză mare. Apoi, în depărtare se aud câteva focuri de pistol.)

Efimița: Școal', bobocule, că iar e revoluție!

Leonida (gingină adormit): Chiar re-

voluție să fie, nu știi dumneata că nimeni nu mai are voie să tragă cu pistolul?! E ordin de la poliție!

Efimița: Am auzit! Ce am auzit dacă nu era nimic?!...

Leonida (speriat): Nu-i lucru curat, Mitule! Ce să fie?!

Efimița: Ce să fie?! Singura soluție, adică încă o revoluție.

Leonida: Cîtă vreme sint ai noștri la putere, cine să facă revoluție?! Unde mi-e gazeta? (Își aruncă ochii pe ziar). A, nu e revoluție domnule, e reacțiunea... Ascultă ce zice România Mare: „Reacțiunea a prins iar limbă. Ca un strigoi în întuneric, ea stă la pîndă ascuțindu-și ghearele și așteptînd momentul pentru poftetele ei anti-naționale. NAȚIUNE, FII DEȘTEAPTĂ!“ Și noi dormim, domnule... (Bătînd în usă)

Efimița: Hai! Alta ne-a fost...

Leonida (terifiat): Cine e?!

O voce: Factorul, cu pensia.

Leonida (după ce l-a primit în casă): Da' ce-i afar', dom' factor?

Factorul (numărînd banii): Ce să fie?! Toată noaptea au chefuit... Adineauri au trecut cîtiva prin fața mea... Era și Dan Iosif, și Gelu Voican, și trăgeau cu pistoalele — obicei mitocănesc...

Leonida: Ce obicei?

Factorul: Asta cu aniversarea împlinirii unui an de la revoluția din '89. Bună ziua! (iese).

Leonida (numărîndu-și pensia): Aoleu! Îmi fură o sută...

Efimița: ...Și mai zicea de ăia din parlament că-s mitocani!... (cade cortina de catifea, rod firesc al unirii dintre cortina de fler și revoluția de catifea...)

BOGDAN ULMU

Pre-Fața „EUROPEI LIBERE”

S-au adunat acolo, la München și-n orașele satelite lui, țărăniști, liberali, social democrați, numeroși aristocrați și, într-un singur glas pe unde scurte și pe unde pot, lovesc de mulți ani infriorul nostru comunism, gata-gata să-l spulbere în anul 1989, dar, slavă domnului grație oamenilor de bine ne-am ținut tare și-am recuperat tot ceea ce părea pierdut la un moment dat. Ne-am restrins rîndurile și-am opus apoi o rezistență dirză vrăjmașilor dinăuntru și din afară, ca nu cumva aceștia să ne păcălească și să ne atragă în Europa Mare. Mai mult, prin grija cadrelor noastre de nădejde, am instituit cîteva formațiuni patriotice (citez din memorie un pasaj din cuvîntările președintelui nostru reales) cu preponderență din Valea Jiului, apte în orice clipă să ne păstreze independența și izolarea, fiindcă alipirea, fie și spirituală, la vechiul continent, pregătita cu migală în Piața Universității, ar fi însemnat o mare aventură pentru noi toți, obișnuiți cu pauperitatea, diversitatea și disensiunea. Trădători ca Marian Munteanu, Stelian Tănase, Doina Cornea, Octavian Paler, Petre Mihai Băcanu voiau să ne vîndă civilizației, cînd era limpede ca lumina nopții că de așa ceva nu aveam nevoie, potrivit prețioaselor indicații. Au mai încercat și alții în alte vremuri să ne vorbească despre drumul sore Vest, dar nu le-a mers, în primul rînd pentru că eroul nostru între eroi și morminte și-a reglat tirurile (cu carne, cu băuturi și alte produse) înspre postul cu pricina și astfel mulți străini au fost descurajați și demobilizați a vreme. „Europa Liberă” n-a putut fi anihilată, fie că iscoadele trimise acolo, jucau pe două fronturi (unul al Salvării Naționale), fie că verba volant și nu tot ce zboară se și mîncîcă. Cu un Haiduc și alți im-paceași au fost avertizați pe rînd Virgil Tănase, Virgil Ierunca, Monica Lovinescu, Paul Goma, dar nici această metodă n-a intimidat Postul. În momentele cheie, s-au folosit arme secrete, cu bătaie disperată, lustruite cu mărci vestgermane și arginți postelnicieni, numite pe rînd Eugen Barbu, Artur Silvestri, Ion Lăncrănjan, Valeriu Ripeanu, Dinu Săraru, dar nici aceste focoașe nu și-au atins ținta, fiindcă mai toate se izbeau de zidurile tăcerii și cortina de fier. Cum au căzut acestea și alte dictaturi, condițiile devenind coapte, am pîndit iarăși spre Vest. Ne mai favorizau criza Golfului dar, mai ales, prezența în slobozenie a teroriștilor noștri decembriști, care țineau morțiș să arate lumii întregi ce pot, fiindcă antrenamentele de la Băneasa, Muscel etc. locuri ascunse, alături de colegii lor deghizați în arabi, trebuie valorificate la maximum. Și ce obiectiv pare mai năucitor acum pentru noi decît acest veninos post de radio, care ba spune adevărul despre revoluție, ba intră în intimitatea conducătorilor noștri, ba ne atrage atenția că am luat-o (iarăși!) pe un drum greșit. Era momentul să le închidem într-un fel gura și emisiunea, că n-au ajuns și ei să ne învețe ce-i aceea democrație, doar 45 de ani știm și noi cum arată. Așa că la atac!

TERORISTI ROMÂN

CORRESPONDENȚĂ DE LA TRIMISUL NOSTRU SPECIAL

PE MÜLLERSTRASSE

Stimați concetățeni, faptele s-au petrecut așa:

Mă aflam la München, pentru a întîmpina delegația de ilegalisti ai P.C.R., care și-au manifestat dorința să viziteze locurile istorice ale capitalei Bavariei. De asemenea, grupul de parlamentari români, conduși de academicianul Alexandru Birlădeanu, avea în intenție să depună o coroană de flori (adusa din țară, de la Codlea) la mormîntul lui Rudolf I de Habsburg, pentru serviciile pe care această casă le-a adus Ardealului. La sfîrșitul sejurului, delegația guvernamentală română urma să facă o vizită și la „Europa Liberă”, unde, după ce va fi adresat critici severe pentru modul denaturat în care au prezentat revoluția din decembrie, ar fi transmis un mesaj de salut din partea colegilor de pe General Berthelot. Președintele trebuia să fie întîmpinat de dl. Nicolae Stînișoară, sau, în lipsa acestuia, de liderul majorității republicane din Congresul american, sau, și mai bine, în absența acestuia, fiind bolnav, de către Claudiu Iordache.

La ora 10,30, ora locală, mă plimbam agale împreună cu micuța româncă Helga, prietena mea din copilărie, de fel, ca și mine, din satul Lenaheim (stimați oameni buni, eu, să știți, am avut o copilărie nenorocită și tristă... dar am să v-o povestesc altădată!).

Eram situați, așadar, pe Müllerstrasse, vizavi de berăria „La Hans cel mîndru” și urma să dăm colțul spre Batiștei, unde, la numărul 432 se află, ați ghicit, sediul postului de radio finanțat de Congresul S.U.A., adică „Europa Liberă”.

PE ARIPILE VÎNTULUI

Clădirea binecunoscutului post de radio, rece, înaltă, ostilă, dușmănoasă și cenușie, cu porți urlașe din fier, vopsite în kaki și veșnic zăvorâte ne întîmpină cu vioșie, în timp ce firma luminoasă de deasupra, pe care scrie **Eingang Verboten** ne face ghidușă cu ochiul său vigilent.

De lîngă ghereta portarului, un cetățean gesticulează cu disperare și strigă mînios. După felul cum insinuează și clăntăne din dinți, ca și după reverul tare pe care-l poartă la haină nu e nici un dubiu că-i vorba de Emanoil Valeriu.

— Ce s-a-ntîmplat, dom' director, ce aripi de vînt te aduc pe aici? — îi zic, după ce mă șterg de urmele mîinilor lui, care mi s-au așezat pe umeri.

— Ajută-mă, dom'le, help me adică! Am venit să-i reclam. Pe toți. Nu știu de ce, dar toți sînt împotriva mea, pe de rînd. Și Răzvan și Dumitreasca, și fomistu-ăla de Iuga, toți! Și vreau să-i reclam, nu se mai poate!

— Și de ce nu intri matale?

— Păi nu mă lasă nepricopsitu-ăla de la poartă. Cică mă știe de data trecută și nu-i place de mine. Ptiu, păcătosu!

— Adresează-te atunci Conșiliului Europei.

— Aiurea, mă știu și ăia... În fine, mai stau puțin și văd eu ce fac, mă duc la „Deutsche Welle”.

PE NEAȘTEPTATE

Apare de după chioșcul de ziare din colț, coborînd pe Straubenschlüsselstrasse, cum vii dinspre est, dinspre Nevski Prospekt (cercetați cu atenție harta alăturată, pe care v-am trimis-o printr-un resortisant!), adică exact cînd ieși pe gura de metrou stația Dristor, peron pe partea dreaptă, deci, cum spuneam, apare un grup de oameni mascați în negru și echipați pînă la dinți cu arme, simulatoare, legitimații, numere de telefon secrete și conturi în Elveția. Se vede de la o poștă că sînt drogați și orfani de mici. Și deodată, mă luminez. Știu cine sînt!

Poartă aceleași haine pe ei și aceeași ură în ochi față de populația nevinovată, ca și în decembrie.

Sînt vajnicii oameni ai muncii, încadrați pe post de teroriști la oricare și oricite revoluții ar fi nevoie, pe care guvernul român și Roman a hotărît să-i exporte, în loc de lapte, ouă, carne și lînă.

PE MURĂȘ ȘI PE TÎRNAVE

Din rîndul lor, se desprinde cu greu căpitanul, cu căciula de nură pe cap și cu ochelari de soare pe ochi, spre a nu fi recunoscut de foștii agenți STASI.

— Bă, nu știi unde e sediu' „Ioropii Libere”?

— Jawohl, jawohl! Mein Vater der Arbeiter. Er arbeiten in der Fabrik. Der Fabrik ist gross und modern... — încerc eu să însăilez o conversație.

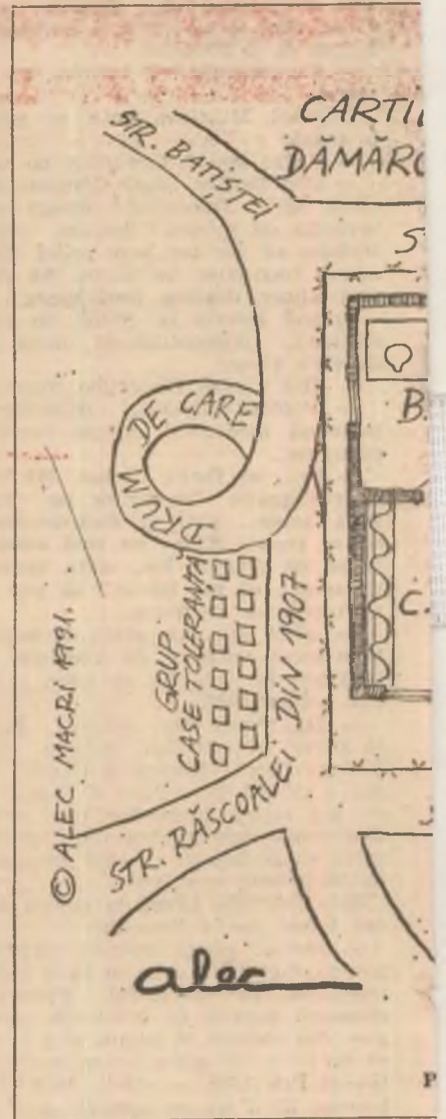
— Auzi, știi ce, lasă goangele, că lo mi-s flăcău de pe Murăș, iar mama de pe Tîrnave și să nu mă otrăvești, că o să spui tu și țîță care-ai supt-o!

— Acolo! — zice Helga.

— Mersi, draguță! — îi strigă căpitanilor căpitanul și se alătură pe fariș în curtea întreprinderii, în fruntea comandoului său.

Ne luăm după ei. Ei că nu, că au treabă, că civilii nu se cade să participe, dacă nu-s din front, dar noi invocăm legea patriotismului național și a fondului funciar și intrăm. Focuri de armă și aplauze însoțesc raidul-anchetă al teroriștilor. Se scandează lozinci antiprezidențiale, anti-guvernamentale, antiparlamentare și anti-concepționale.

Prima dată este atacată, conform unui scenariu binecunoscut, redacția de Actualități, unde Anișoara Negulescu și Ioana Măgură-Bernard pregătesc știrile pentru ora 17,00. Sînt făcute necondiționat prizoniere. Urmează, la rînd, Sorin Cunea și Șerban Orăscu, care se predau și ei, după

ce mai întîi cer voie să demaște lînia comunistă a puterii de la București. Cătanul urlă, își smulge petlițele și, prir spume, demonstrează că asta nu scrie instrucțiuni. Prin urmare, li se ref cererea.

Se coboară apoi în fugă la subsol și intră la întîmplare în prima cabină, unde se desfășoară, de regulă, schingiuir Neculai Constantin Munteanu, demas se ridică instantaneu și încearcă să cundă întrebările la spate, în timp Doina Cornea își apără căciulița din l croșetată.

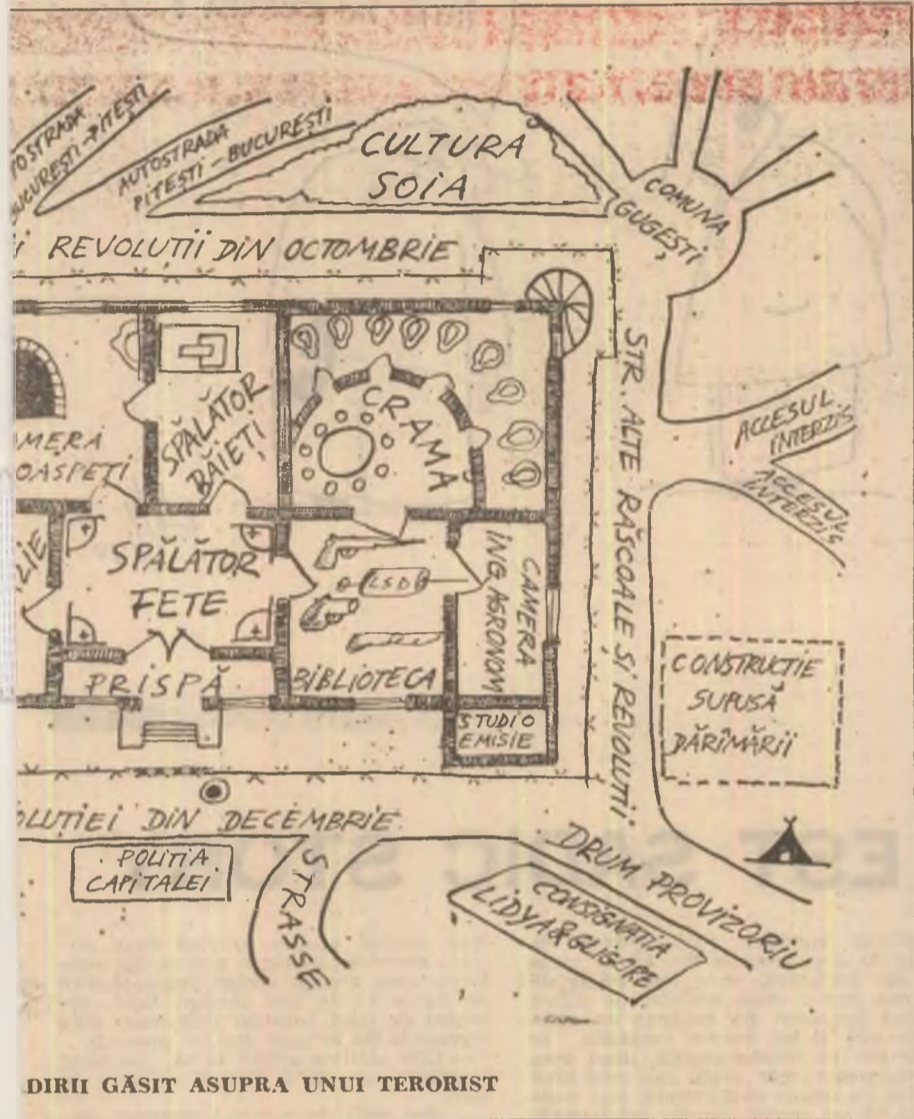
Are loc între căpitanul teroriștilor și doi un abundent schimb de păreri des G.D.S., monarhie și liberalizarea preților. Discuțiile s-au desfășurat într-o mosferă de calm și înțelegere reciprocă după care cei doi sînt luați pe sus și d într-o direcție necunoscută.

Se mai dă o raită prin cîteva birouri cabine de transmisie, în timp ce căpitanul proferează vorbe grele.

SEDIUL „EUROPEI LIBERE”. VEDERE EXTERIOARĂ

ATAACĂ «EUROPA LIBERĂ»

DIRII GĂSIT ASUPRA UNUI TERORIST

de ie Hurezeanu? — întrebă el
idee pe cei de la Documentare.
a București! — biguie o dactilo-
uitind de emoție să pună sedila la
tunci, se întoarce spre noi și ne

e v-am spus io, mă, năpircilor?!
lanilor, bă, destabilizatorilor, voi o
cu luminarea.

că mir, că cir, c-o fi, c-o păți.
ai, vaaa! Lăsați-mă să-mi fac trea-
care am fost mandatat...

luăm la fugă, printre gloanțele
e și focurile de artificii răzlețe.
uooo! — strigă el după noi, cu ură
reț.

PEDIGREE

ul nu-l mai știu, că după aceea
dus la Helga și am leșinat. O

auzit doar la radio că întregul co-
a fost făcut ostatec și pus să-și facă
ografia detaliată și arborele genea-

ora când transmit, luptele continuă
membrii comandoului românesc și cei
țiiilor șiite. În orice caz, atmosfera e
le praf și confuză.

ultimul moment, aflu printr-un
că s-a instaurat deja un comitet
riu de salvare și postul de radio
numele de „Europa Eliberată“.

semenea, circulă zvonul prin oraș
egația de parlamentari români și-a
at intențiile și desfășoară o vizită
tenie în Congresul american.

nal, aș vrea să adaug că Helga do-
a transmite salutări părinților ei
nauheim, fratelui — Johann, cum-
— Florica, vărului ei — Costică și
i ei prieten — Vintilă. Acum, însă,
să încheie transmisia, întrucât, din
raționalizării energiei în orașul
en, s-a întrerupt curentul.
reveni cu amănunte... La revedere!

FLORIN TOMA

REAȚII INTERNE ȘI INTERNAȚIONALE

■ Radio-Bagdad recepționat la Nicosia
prin Gugesti. — Într-o alocuțiune radio-
difuzată, președintele Irakului, Saddam Hus-
sein a transmis teroriștilor români drept
felicitare șase versete din Coran, precum
și următorul mesaj: „Îmi place de voi. Vă
bub.“

■ Rompres — „În urmă cu trei săptă-
mini a avut loc la München un atac tero-
rist asupra postului de radio „Europa Li-
beră“. Încă o consecință a războiului din
Golf!“

■ Ziarul „România Mare“ — „Ceea ce
de multi ani trebuia să se întâmple, iată
că s-a întâmplat. Prin voința fermă a citor-
va români adevărați, cetățeni onști cu su-
flet curat, asemeni nouă (adică mie și lui
Vadim), cuibul de năpirci, trădători de țară,
horthyști, legionari, pecerliști, fasciști, etc.

(pentru o documentare temeinică a se citi
colecția ziarului nostru) a fost mătrășit.
Sperăm ca de acum înainte toți puștii care
pină mai ieri își debitau timpeniile în cele
patru zări să-și fi închis fleanca lor im-
puțită pentru totdeauna. Ne pare rău că
am acordat deja premiile ziarului nostru pe
anul trecut și nu mai avem ce le oferi mi-
nunaților noștri tineri. Îi asigurăm însă că
le vom păstra pe acest an atât Marele Pre-
miu acordat de „România Mare“, cât și un
Premiu Special acordat de revista „Săptă-
mina“.

■ Uniunea „Vatra Românească“ — „De
acord.“

■ Alexandru Birlădeanu — președinte-
le Senatului — „Drajii miei coleji, iată
am avut dăptate. Prieșta asta diestabili-
zatoari a diemonstrat ca poati să înșii și
la bataie. Ca unul cari am triecut prin
duouă războaie mondiale și cu miteca șansi
iera cit pi se sa trec și printr-o rasoali,
vă ripiet ca nu îi bini și șer încă o dati
o leji a prișii!“

■ Agenția China-Nouă — Partidul Co-
munist Chinez a dat spre difuzare urmă-
torul mesaj: „Am aflat și noi în cele din
urmă de acțiunile teroriste la care au luat
parte cetățeni români, atât la Gugesti, cit
și la München. Considerăm că aceste acte
nesăbuite nu fac cinste președintelui țării,
domnului Ion Iliescu, înaltă personalitate
politică, avind un glorios și îndelungat
trecut de luptă revoluționară pentru instau-
rarea victorioasă a puterii populare și tre-
cerea pe calea largă și luminoasă a demoa-
crației originale. Spunem aceasta deoarece
noi îl cunoaștem pe dînsul nu de ieri, de
alaltăieri, cum ar putea crede unii, ci de
mai bine de douăzeci de ani.“

■ Ion Iliescu — președintele României —
„Stimați concetățeni, zilele trecute a avut
loc la München o escaladare colectivă a
violentei, alcătuită din mai multe escala-
dări individuale și succesive ale unor așa-
zisi cetățeni certați cu ordinea publică. Țin
să-mi exprim profunda dezaprobare pentru
aceste manifestări. Sint ferm convins că cei
care au condus această acțiune s-au bazat
pe sistemul încă greoi al acordării vizelor
în cazul unui apel către „oamenii de bine“,
cit și pe inexistența unor relații de priete-
nie și colaborare frățească între mînerii de
pe Valea Ruhr-ului și cei de pe Valea Jiu-
lui.“

■ Partidul Democrat al Romilor din
România prin purtătorul său de cuvînt în
limba română protestează împotriva viitoa-
relor acuzații privind participarea țiganilor
la această acțiune, considerindu-le drept ca-
lomnioase.

■ TASS — „Poporul sovietic, vecin și
prieten la bine al poporului român, este
ferm convins că aceste acțiuni, asemenea
celor din Lituania, s-au produs fără știrea
sefului statului.“

A răsfoiți presa pentru dumneavoastră,

ALEC MACRI

Comitetul de salvare al „Europei...“

Președinte: Mihai Drăgănescu —
acad; Vicepreședinți: Ilie și Adrian
Păunescu — frați; Director pentru
partea română: Jeana Gheorghiu —
acting. Director pentru partea rusă:
Alexandru Birlădeanu — rus; Șef
Institutul de cercetări: Ilie Ceaușescu
— dizident; Secția știri: Mircea
Hamza — bărbat; Gabriela Neagu —
femeie; Șef Actualitatea românească:
George Marinescu — fesenist; Secția
informații: Col. V. Tudor — nimic;
ghe Dumitrașcu — sen.; Secția sport:
Cornel Dinu — libero; Colportor de
cuvînt: Bogdan Baltazar — mag.;
Secția „Vatra Europeană“: Radu Ceon-
tea — fochist.

LEGENDA

- GARD
- EMANUEL VALERIU
- ZIDUL BERLINULUI
- ▲ LAGAR IMIGRANȚI
- TABURET
- MASĂ ROTUNDA
- MASINA DE CUSUT
- BANCA SIMPLA
- CHIUVEȚĂ DE COLT
- CLOSET
- ▲ PISOAR IZOLAT
- ▲ PISOAR SERIE
- CLOSET LEVIN

ATAACURI SIMULTANE sau ANIHILAREA ARIPIILOR TINERE

În vreme ce la München cădeau pradă
unul după altul Nicolae Constantin Muntea-
nu, Liviu Tofan, Ioana Măgură, Mircea Carp
și toată suita, Bucureștiul, scăpat doar vre-
melnic de sub control, a fost recuperat la
vreme, și mina lungă a revoluției s-a în-
dreptat spre Emil Hurezeanu, acest destabi-
lizator de profesie și informator de precizie
în spațiul românesc. Ca de obicei, se afla la
„Intercontinental“, camera 404, de unde și
transmitea știrile pentru toată lumea. Cînd i
s-au smuls căștile și i s-au pus cătușele, a
exclamat: „Evrika! Dar de ce atît de în-
tirziată vizita asta?“ Nu i-a răspuns nimeni
ci doar i-a fost trecut pe sub nas un obiect
din care emana un puternic miros de tran-
dafiri, cel mai ispititor parfum din cîte există
în Estul Europei acum. În numai o jumătate
de oră, complet buimăcit, a fost transportat
în Dămăroaia, în acel cartier devenit istoric,
fiindcă acolo și-a căpătat o largă recunoaște-
re internațională, cu ajutorul Vestului și
acoperirea Estului, Silviu Brucan, marele
nostru martir, eminența cenușie a Frontului
și reprezentantul lui Lucifer în subteranele
guvernului. Cum s-a aflat că un nou osta-
tec le-a făcut onoarea, azilindu-se în ținutul
lor, oameni de bine au venit pe rînd, în ju-
rul orei zero și ceva, pentru a-i întrefine
moralul și a-i vorbi despre morală. Au adus
cu ei castane coapte, răbdări prăjite și vînt
de libertate, produse găsite acum prin ma-
gazinele noastre, mai înfloritoare ca ori-
cînd, după cum pare să spună și premierul
nostru, singurul român cu capul pe umăr și
cu ochii spre Elveția, acolo unde privirile
altora înalță o vilă, cu specific carpatin. I
s-a vorbit de predecesor — bărbatul care a
ars etapele ca francezul și-a insistat în dog-
me ca stalinistul — i s-a oferit o listă cu
viitori aziliți (P. M. Băcanu, Stelian Tănase,
Marian Munteanu, Nica Leon, Ticu Dumit-
rescu), i-au fost aduse omagii pentru neoba-
sita sa activitate, unii chiar l-au aplaudat la
timpul oportun luîndu-l la palme, alții, după
modelul minerilor, l-au îmbrățișat, luîndu-l
în șuturi, iar cîțiva i-au cerut să declare
pentru cine lucrează și pe cine mai lucrează.
Fiindcă numele Dumitru Mazilu, Doina Cor-
nea, Octavian Paler nu i-au spus nimic,
teroriștii — și ei o aripă tină, sau, mai
exact, neoteroriștii — i-au dat timp de gîn-
dire și spațiu de mișcare (un subsol întu-

necat și igrasios), ca, atunci cînd se va hotărî
să-și trădeze intențiile și stăpînii, să stră-
bată un lung drum dinspre întinerice spre
lumină, căci numai astfel declarațiile capătă
consistență și valabilitate.

La aceeași oră, adică zero și ceva, un alt
membru al aripei tinere, Radu Călin Cristea,
deși părăsise în cea mai mare taină Giuleș-
tii strecurîndu-se într-unul din blocurile
fostului Centru Civic, urmărit pas cu pas, a
fost luat ca din oală. El nu transmitea ca
Hurezeanu, ci își făcea monetaul, în valută,
un motiv în plus să dea de bănuț ingerilor
săi păzitori. Orice încercare a sa de a cum-
păra teroriștii a fost sortită eșecului, nu
fiindcă aceștia nu-s capabili să se minjească,
dimpotrivă, au o vastă experiență în dome-
niu, dar toate deplasările lor în timp și spa-
țiu sint supravegheate cu aparate de finețe
și nu pot risca pentru a intra la rîndu-le în
capcana ostătecului. Pentru orice siguranță,
R. C. Cristea a fost aruncat în bucăarul lui
N. Ceaușescu, legat ombilical de Palatul
Cotroceni, căci însuși președintele nou
impus, I. Iliescu, ține mult să converseze cu
acest trădător de țară, rămas, ca și președin-
tele liniștii noastre, în adîncul sufletului to-
tuși rapidist. Mai mult, se speră în recupe-
rarea capturii, pentru a fi folosită la nevoie
în locul B.B.-ului (Bogdan Baltazar), unul
din cei trei crai de la Răsărit care consumă
multă energie să vestească supremația nou-
lui Mesia la români, o stea de mărime uni-
versală, dăltuită în cinci colțuri și suprave-
gheată de seceri, ciocane și convulsii litua-
nice. Intrucît pactul nu a fost semnat de
ostatec, deși s-a cerut sprijinul lui Teposu,
Speriosu și Pușcaș Iar, ca ultim argument,
Glont, tratativele continuă. Se încearcă su-
primarea „Cuvîntului“ și evacuarea „Amfi-
teatrului“, rampe de lansare a unor știri ex-
plozive, iar, în ultima instanță, mutarea
acestora din subsolurile fostului U.T.C. în
subsolurile Cotrocenilor, acolo unde o gardă
prezidențială va supune represaliilor pe toți
acoliții trădătorului de neam și, în special,
pe Ioan Buduca, o pirghie importantă în lan-
sarea pe orbită a unui satelit de comunicații.
Restul rămîne la aprecierea președintelui.

MARIUS TUPAN

INIȚIATIVĂ LEGISLATIVĂ a domnului deputat Lucifer

Domnul deputat independent de circumscripția aialtă, Lucifer, ne-a remis spre publicare următorul proiect de lege:

LEGEA PRESEI ȘI PRESIUNILOR

Avind în vedere repetatele atacuri prin presă, proliferarea unor publicații cu nivel cultural foarte scăzut precum și obișnuința condamnată a unora de a se adresa personalităților cu apelative neadecvate (Emanatul, Asasinul etc.) cu diminutiv (Sasa, Dănuț, Măsa, Petrică) sau deloc, propunem următoarea

LEGEA PRESEI ȘI PRESIUNILOR

Capitolul I

DISPOZIȚII GENERALE

Art. 1. Asupra presei se pot face presiuni. Asupra presiunilor nu se poate protesta prin presă.

Art. 2. Presa se împarte în două părți: o anumită parte a presei și partea presei care nu este anumită.

Art. 3. Se exceptează de la prevederile art. 2 presele de ulei, hidraulice, de peste 7 tone forță precum și alte echipamente admilabile precum lami-noare, concasoare, compresoare și presetupe

Capitolul II

LOCUL ȘI ROLUL PRESEI

Art. 4. Rolul presei e să stea la locul ei.

Art. 5. Dacă presa nu stă la locul ei, rolul ei este în procesele pe rol.

Art. 6. Rolul presei este de a reflecta în mod adecvat, prin mijloace specifice,

marile cuceriri revoluționare din ultimii 45 de ani și mai ales de la data de 20 mai 1990 când în fruntea destinelor națiunii a fost ales domnul, munca responsabilă a întregului nostru popor în frunte cu fesenistii, pentru edificarea societății noi și originale, cu tată umană, a unui climat de liniște, concordie și consens.

Art. 7. În mod excepțional, cu sprijinul și aprobarea ministerului de interne, guvernului sau SRI, presa poate avea și alte roluri.

Capitolul III

DELICTE DE PRESĂ

Art. 8. Constituie delict de presă și se pedepsesc cu amendă de la 500 lei la 5 ani sau cu pedepse corporale următoarele atitudini, concepții retrograde, fapte și titluri.

a. monarhismul, b. liberalismul, c. democrat-creștinismul, d. „România liberă”, e. incitarea la gravă, f. incitarea la miting, g. „Cațavencu”, h. incitarea la inteligență, i. „Timișoara”, j. antisovietismul, k. anticomunismul, l. antitelevizionismul, m. apartenența la A.Z.R., n. apartenența la GDS, o. „Nu”, p. fotografierea, q. fotocopiarea, r. relațiile cu străinii din presă și din afara ei, s. antiparlamentarismul, t. golănia, u. studenția, v. ironia, w. dezvăluirea, x. învăluirea, z. litera „Z” care înseamnă libertate.

Art. 9. Pedepsele cu amendă se achită majorității parlamentare și handicapaților de altă natură în procente egale. Pedepsele corporale se aplică de către persoane calificate în piete publice.

Art. 10. Se exceptează de la art. 8 și 9 acea parte a presei care pînă acum a dovedit că a slujit prin denumirea sa adevărul, libertatea, democrația, fapta, tara, iubirea și alte idealuri din ziua de azi.

Capitolul IV

DISPOZIȚII FINALE

Art. 11. Prezenta lege se aplică de la caz la caz.

Art. 12. De aplicarea întocmai a legii răspund Ministerul de interne, SRI, Centrala cãrbunului.

Art. 13. Toate anexele și instrucțiunile la prezenta lege vor începe cu cuvintele: „avind în vedere” și se vor termina cu cuvintele „asa să ne ajute Dumnezeu”.

Art. 14-16. A zis domnul că nu vrea să puie 13 că e fatal.

HORIA GĂRBEA

EST SADIC STORY

Raportul comisiei parlamentare cu privire la evenimentele din 13-15 iunie 1990 din București, mi-a fost smuls de sub nas într-o după amiază, de cîțiva senatori furtunoși (în deșert); nu apucasem nici să-mi înscriu inițialele în stînga jos, pe ultima pagină, după cum se obișnuiește; dar poate că-i mai bine așa. Eu, ca simplă dactilografă, sint mulțumită că mă număr printre privilegiații care am aflat adevărul gol-goluț. Am înțeles și de ce s-a întîrziat finalizarea raportului atîta timp: el trebuia actualizat, lucru greu de realizat deoarece trebuie să aștepti mereu ultimele evenimente te ca să poți să fii la zi.

Relatarea din raport, de natură să fină pasul cu realitatea, este la fel de palpitantă și credibilă, pe cit sint și evenimentele atît de fierbinți, surprinzătoare și insolite din acest ultim deceniu al veacului.

Lovitura de stat a fost intentată pe 13 iunie, de către un grup de legionari, așa după cum se cunoaște din transmisiile directe de la televizor. La început Televiziunea a decis să nu se transmită în direct decît pe 14 și 15 iunie, dar legionarii din Spania și Germania, adunați cu toții în fața micilor ecrane, cu nepoții pe genunchi, au vrut să vadă totul ca la Revoluție și-au remis în schimb Televiziunii române o mulțime de pelicle și videocasete foarte scumpe, oglindind lumea drogurilor, violenței și șomajului din Occident.

Ceea ce nu se cunoaște și nici nu se va afla vreodată este că în zilele de 14 și 15 iunie în Piața Universității nu s-a întîmplat nimic: piața fusese evacuată de poliști și lumea se plimba liniștită, admirînd afișele de la Teatrul Național. În schimb legionarii care ocupaseră cu o zi înainte unul din studiourile Televiziunii transmiteau — numai pentru străinătate — imagini din Vilnius, unde mineri din Donbas deghizați în soldați au atacat cu o violență de nedescris centrul întens populat al capitalei aruncînd astfel în mod perfid o pută nemeritată asupra caracterului pașnic al aparatului român de reprimare. Din străinătate s-au primit imediat reclamații și proteste energice deoarece legionarii bogați din Europa, neclintii în fotoliile lor din fața televizorului, vroiau să-i vadă pe ai lor în acțiune și nu pe alții. Pînă la urmă s-a căzut la pace și s-a trecut la negocieri, în conformitate cu prevederile Hotărîrii Guvernului nr. 1109/1990 de liberalizare a prețurilor.

Duelul a avut loc extraparlamentar, în sala pașilor pierduți a vechiului Tribunal, unde bolta înaltă asigură o acustică somptuoasă confruntărilor. În partea dreaptă, înalt și drept, bărbos, studentul standard al celor ce gîndesc (nefiind încă în cîmpul muncii), în cămașă neagră, pantaloni de catifea strînși cu cîngătoare lată, cizme ungurești cu tocuri seminale. În spatele său, un grup minoritar format din 89 de mii de persoane, constituite garda lui de corp.

În extremitatea stîngă a sălii stă întepenit pe picioare Baltazar. Poartă

frac, cămașă albă și cravată roșie, cuvinte guvernamentale, o pălărie tip sombrero care aruncă umbre înfricoșătoare pe figura sa de fost pionier. Este secoladal de cinci tovarăși (camarazi) care reprezintă 85 la sută din cei prezenți.

— Cîte victime aveți? larsă Baltazar întrebarea ca pe o rachetă sol-aer în Golf.

— Mai mult de o sută! răspuse studentul.

— Asta nu putem da pe post, spuse Baltazar grav, dînd impresia că e îngîndurat. Mai scădeți ceva, dau un minier pe-un legionar!

— Nu se poate, se auzi răspunsul studentului. Dumneavoastră știți cit munceste un legionar?

— Da, dar și ce salariu are!! zise cineva din spatele lui Baltazar. Acesta din urmă își pipăi pistolul automat din buzunarul drept. Deveni nervos. Spuse:

— Mai repede, că sint nave care așteaptă în port! Vă invit să vă demascați! Studentul făcu trei pași înainte și aruncă pe ciment o monedă.

Baltazar mișcă imperceptibil din muștață și imediat doi tipi zărahoși se repeziră spre mijlocul sălii ridicînd moneda.

— Un milion de lei! spuse unul din ei, cu voce nevinovată.

— Regele Mihai! exclamă celălalt, examinînd reversul medaliei.

Baltazar aruncă în spațiul central insigna de la fosta sa uniformă cu stema Republicii Socialiste România.

Dialogul lua sfîrșit, fără incidente. Televiziunea a prezentat confruntarea sub genericul „Revolta la Gugești”, cu imagini de la Săpînța, pe fondul unor demonstrații de la Piața Universității.

Comisia parlamentară n-a reușit să lămurească un aspect important: cine i-a chemat pe mineri. S-au făcut cerțări și interpelări de la Călărași pînă la I.M.G.B., de la Belgrad pînă la Beijing. Irtul, nici un rezultat palpabil.

Raportul Comisiei Warren precizează la paginile 394-483 unde se referă la evenimentele din iunie, că instigarea la violență s-a făcut în mod televizat dar că nu se va descoperi niciodată nimic.

Într-adevăr, parcă a fost cineva la televizor care a făcut apel. Merg însă prin tunel și nu văd lumina ecranului la capăt. Iată că într-o frumoasă seară de ianuarie, după țestoasele Ninja a apărut pe ecran un om care — cred eu — putea fi identificat de către Comisie. Părea aceeași voce, fără suris. Făcea iar apel. Totuși, nimeni nu l-a recunoscut.

Raportul Comisiei, care a ajuns rapid la Strasbourg, va stîrni desigur acordarea unui ajutor substanțial din partea Comunității economice europene, magazinele se vor umple, whisky-ul va curge în valuri la preț de nimica, iar cocteilul Molotov se va ieftini de la 30 lei litrul la 9 lei. Și toate numai datorită Raportului, în care s-a dat în vileag cine l-a ucis pe Kennedy: legionarii din București.

IOAN SUCIU

Parvenitul

Ajuns fără vreun merit oarecare
Pe o anume treaptă-anevoioasă,
Nu se teme de firea-i uricioasă
Și nici de îndrăzneala de-a fi mare.

În fantazia lui bolnăvicioasă
Lupta imaginar-spre înălțare
Cu adversari iviți printre dosare
Și-i decima cu pana-i veninoasă...

Cuprins total de-o gravă paranoie,
Nici dracul, că e drac, nu-i
întra-n voie,
Așa că iată-l trădător de țară!

S-a prăbușit firesc (și în cădere)
Își aminti cu-amarnică durere
Că mintea... și-o uitase pe sub
scară!

ION NEAGU

Am pornit motoarele „concursului infernal” promis de atîta vreme, jurînd cu mina pe „Versele satanice” că criteriile publicării sint numai și numai ele valorii.

Îi anunțăm pe cititorii noștri că, pe lingă un juriu competent, ei înșiși pot judeca valoarea producțiilor publicate în concurs, prin acordarea de note, însoțite de cuponul pe care trebuie să-l completeze și să-l trimită pe adresa redacției.

Urăm succes deplin lucrărilor!

TALON
Numele Prenumele Vîrsta
Profesia Materialul Nota

VOI FI CE-AM FOST ȘI, POATE, CEVA ÎN PLUS!

interviu cu SADDAM HUSSEIN

SARMANUL ZIARIST

Ceea ce vă prezentăm în aceste rânduri reprezintă unca unui ziarist, fructul au, pentru firile mai prolice leguma) eforturilor de-use de Al Vadam Ah Tudar, angajat de nădejde al ublicației tinere dar vîn-ase irakul Mare. Citeva cu-nte despre orientarea ace-si publicații este absolut ne-sar să vă spunem. Presim-nd inevitabila cădere (căci căderea e scrisă-n legile nenești, cum glăsuiește o imantă) și, odată cu acea-a, câteva mici necazuri, mici ucoși ridicându-și vocea din nnușă, publicația **Irakul Mare** il cinstește, de pe cum, cu nostalgie proiectată viitor dar trăită în prezent, e marele strateg al păcii, tregitorul de țară și geniul anetar Saddam Hussein, cel are să nu audă cumva că oporul său majoritar este menințat de o minoritate că vine să-i mănince pe mino-ari la micul dețin. Tocmai e aceea a și făcut drept-a cu Kuveitul, cum frumos exprimă publicația. După irțiile Iranul, pământ irakian Kuveitul, nămint irakian, iblicate de Eliberația pentru rganizarea Palestinei, cu ire este văr primar, Saddam ussein, mentorul revistei **Irakul Mare**, a făcut pe dra- în patru bucăți pretextînd investeste în armament, e fapt a investit într-o tipar-ă nou-nouță pe care a in-odus o pe șestache în Irak, ntru folosința publicației le de suflet. Dar dragostea pentru revista menționată

a devenit și una de trup pen-tru că și-a propus, și a re-șit, să-l sadamizeze pe sâr-manul govorean. Al Vadam Ah Tudar păstrează o amin-tire sub forma fructului sau legumei muncii sale care este povestirea și interviul pe care le-am tradus cum ne-am priceput din acea publicație care-și trăiește posteritatea așa cum noi ne trăim gripa : repede, repede, pînă nu se cronicizează. Acest tânăr zia-rist, autor al unor superbe ode, adevărate oaze în lite-ratura, altfel, fără viitor, a momentului, inmuri la care nu visa nici Profetul, poeme divinizîndu-l pe Saddam și pe tovarășa-i de viață, sa-vantă de renume și pe care o consideră adevărată mamă printre mame, irakiană cu suflet irakian, acest tânăr zia-rist, deci, are șansa de a pu-blica o amplă convorbire cu cel care i-a dat chiar șansa și astfel face calități din de-fecte și porecii din renume. De altfel, am tradus și o mică poemă dedicată lui, Saddam Husseinului, pentru a demon-stra că Irakul il cinstește prin versuri și prin faptă pe cel mai iubit fiu al său.

FRAGMENTE SATANICE

SCURTE RELUĂRI DIN RUBRICA „SEMILUNA PE SCURT” GĂZDUITA DE „IRAKUL MARE”

Ce vrea Georgeta Bușu bleagul? Cu niste ochelari lipiți cu pan pe scăfiria-l de lemn, cu privirea de Jolană în plină mon-tă, moștică de la Uashington crede că ne poate păcăli? Du-te, none, la pensie și la coada vacii iar dacă n-ai vacă (ai hăut-o, michidrită, smecherule!) vezi de babă-ta. Nu ți se crapă obrazul pe care nu-l ai, să trimiți sârmani tineri care, unii, n-au cunoscut binețacurile vieții, să dea ortul popii prin țări străine unde nu-i picior de popă? ● Ce să mai zicem de astalalt caz breaz. Fransa Mititeland, un broșoi infumurat lîngă o baltă ce duhnește de cade musca dacă se aventu-rează deasupra, dindu-l cu melita aia stricăta de-l rid și cămilele? Băi Cocos Șanel, ți-ai mai văzut ceafa? Suie-te în Turnul ăla ca o sondă că cu atita petrol te alegi, cit dă Eiffelul. Și o să mergi pe jos la birou de or să se snerie gunoierii de nutra ta de broșoi venit cu pluta. Și scoate-ți pranele din gură ca să faci nevastă-ta gem de pere mălăte! ● Bine că s-a retras, ca să-și lîngă rântile, Doamna de Fier Ruginit și a venit altul, o mumie cu patent care n-a rămas repe-tent fiindcă a dat spagă la tot Oxfordu' de le-a crescut nivelul de trai și portar-ilor cit a fost Gion Meiziâr ăsta stu-dent. L-am mai întreba, dacă înțelege ce-i vorbesc niste oameni cu cap, ce știe el despre una Mimi zisă Musculită, zisă Bașoalță, care are niste scrisori com-promițătoare de pe cînd ei, pîmpălăul, credea că pe copii îi aduce barza cu esca-vatorul? ● Despre Misa nu mai spunem nimic dar îl asigurăm că i facem rost de vopsea duco pentru a-și snăla netele de ne constință și, mai ales, alea de pe scă-firile, că nu i frumos.

TU, SUPREMUL de Al Vadam Ah Tudar

Peșteră al casei tale, cu tot Irakul în priviri
ce-ai călătorit peșteră și vântul dintr-o
mănușă la prădă vîntă e să-ți dai mașin
vîntă și vom cu oștea, aia țara noastră, agresorii

Saddam cînd spune naștirea, cu lîmna, Saddam roștește
și cu lîmna la naștirea, nămie, de acuma, nu ne
ce-ai te!

Să-ți răspicai pămîntul și chiar și America ne-ai
ce-ai na deșă piept cu uraganul cel sfîrșit de scăfiria!

(din volumul *Mindria de a fi irakian*)

INTERVIUL PROPRIU-ZIS

ASA SA FIE SI IN GOLF?

Pătrund în bunkăr ca-ntr-un sanctuar — zice poezia intervievator Al Vadam Ah Tudar. La masa lui de lucru, asaltat de problemele lumii, gîndind viitorul planetei albastre, stă și muncește și, în plus, gîndește, Marele Strateg. Deși supra-ocupat, solicitat secundă cu secundă, marele comandant de oști zimboște și acest zimbet dă încredere unei lumi. Unei oștiri pornite să spulbere agresorul condus de Satana Bush. Mă bate pe umăr, mă sărută pe obraji, mă poștește în fotoliu, mă servește cu o cafea, mă ascultă. Emoționat, îi pun prima întrebare:

— Mult iubite și stimate, mult temute și Mărețe Conducător, permite ți-mi, mai întii, să-mi exprim o triplă bucurie, aceea de a fi irakian, aceea de a fi contemporan și, apoi, aceea de a le avea pe cele două de dinainte. Nu aș dori să vă deranjez cu întrebări inutile, noi, cei care vă trăim alături, vă cunoaștem gîndurile și, prin reciprocitate, ne cunoaș-teți gîndurile. Vă știm luminat de pa-triostism, fiu al acestei vetre bogate, ne-pot al subsolului în care dacă sapă sapa locul sare norocul din pămînt. Dacă mă aflu în fața dumneavoastră, dacă răpesc o fărîmă prețioasă de timp din viața celui mai iubit fiu și celui mai înțelept irak-ian din toate timourile, nu e nevoie să mă contraziceți, tot spahiul știe acest a-devăr, dacă vă rog să-mi răspundeți la întrebări nu este din obraznicie, cum o fac reporterii vinduți Occidentului dia-bolic, ci dintr-o mare dragoste ce v-o port, mare cit Amsterdamul. Eu am pri-villegiul de a vedea lumina care vă in-conjoară fruntea și tocmai de aceea aș dori să vă întreb ce simțiți în aceste momente iar, dacă, prin abstract, nu vă place această întrebare, puteți să răs-pundeți ce vreți dumneavoastră.

— Poete Al Vadam Ah Tudar, îți cu-nosc inimă și gîndul, serviciile mele se-cerete mi-au trimis și electrocardiograma și encefalograma ta. În ele, se vede clar, e conturul Irakului Mare. Așa arată și gîndurile mele. Visez la o țară arabă cu numele Irakul foarte Mare. Nu mă voi da înapoi fiindcă sint silit să merg ina-înte. Vom învinge cu atit mai ușor cu cit lupta e mai grea.

— Geniale cuvinte, lăsați-mă să mi le tatuez direct pe inimă! Cerule, îți mulțumesc pentru măreția acestei clipe pline de măreția acestui bărbat luminat de foarte măreția unui gînd! Aceste cu-vinte s-au tipărit, cu aur, în Cartea Lu-mii. Le vor ști ostașii noștri ce-n pămînt se scaldă și morții noștri ce-n pămînt se scaldă și chiar civilii care nu se scaldă fiindcă ne-au tăiat apa măgarii și dia-voliile de americani. Voi mai răpi, cu per-misiunea dumneavoastră, o fărîmă de timp pentru ca ea să devină un bulgăre de veșnicie. Cit dormiți pe zi ca să puteți să vă refaceți forțele risipite în urieș-cul efort al dragostei de oameni și drep-tate?

— Eu, poți fi sigur, nu dorm de cițva ani. Ceea ce pare somn, la mine este o altă formă a muncii și a încrederii în cauza noastră dreaptă. Eu nu cunosc odihna și nici odihna nu mă cunoaște pe mine, deși ne salutăm politicos. Nu vreau să te dezamăgesc și nu vreau să-mi deza-măgesc poporul și tocmai de aceea pot să-ți spun, cu limbă de conducător, A-TENTIE LA ARABIA SAUDITĂ. Sint muți saudiți ascunși sub masca de ira-kieni. Noi îi vom demasca și vai și amar de ei. Fac propagandă pe toate căile audio și video. Îi vom zdrobi chiar dacă pentru asta nu vom precupeți nici un efort.

— Mărite Saddam Hussein, de cînd ne tot răcim noi gu a să demascăm saudiza-rea forțată și să luptăm cu tărie impo-triva forței. Există scenarii puse la punct cu diabolism de către saudiți dar noi nu-i lăsăm să miște. Mai spuneți-mi ceva, vorbiți atit de frumos!

— Victoria este aproape. Nu mai avem oști dar iubirea noastră e o oază care nu se infiorează. Vom zdrobi, în luptă, pe cei care ne-au zdrobit în luptă. Îi vom învinge pe cei care ne-au învins. Nimic nu-i mai de ris ca plînsul înainte de ter-me. Dar nimic nu-i mai de plîns ca risul, acest animal atit de cinstit. Să-ți spun o bombă?

— Nu de bombe mă înspăimint ci de inconștința lor. Au trimis una și în re-dacție la noi dar nu au reușit să distrugă ideile. E gresit să lupti cu arme impotri-va ideilor dar și pe viceversa. Arma noastră e ideea și buncărul acestei idei este capul. Și capul plecat cu vaca, sabia nu-l taie. Mărite padisah al gîndului, vă mulțumesc încă o dată, aș vrea să zbor dar rana din suflet nu mă lasă să vă las singur. Spuneți-ne o maximă!

— Am fost noi ce-am fost dar vom fi ce-am fost și ceva-ceva în plus!

(Bagdadul de jos, de foarte Jos, la 25 ianuarie 1991)

BASTONUL DE MAREȘAL

Loviturile gazetarilor noștri date în plină figură domnului Alexandru Birlădeanu m-au răscolit atât de mult, încât simt nevoia să-i sar în ajutor, împotrindu-l — dacă se găsește cumva — să nu-și dea demisia din fruntea senatului. Puține țări din Estul Europei au un astfel de unicat brucian care, de-a lungul unei vieți, a rămas el însuși, în ciuda atîtor convulsii sociale, politice și chiar morale, căci nu i-a dădat nici conștiința și nici sentimentul, ci doar gîndul sberniceșteanului, acela de a merge neabătut înainte, ca orice revoluționar de profesie. Sigur, încercările și ademenirile au fost multe, că Sașa al nostru, om pare să fie și el, dar pe toate le-a traversat sau ocolit cu bine și iată-l, ajuns la un punct terminus, pardon, termic, convins că nu e nici comunist, nici neocomunist, nici găgăuz, nici neogăgăuz, nici țărănist, nici liberal, adică nu-i nimic. Cit privește titlul de academician, acesta nu poate fi pus la socoteală, fiindcă nu i l-a făcut nimeni cadou, ci Sașa a trebuit să recurgă la tot felul de manevre și jocuri pentru a-l smulge celor care, culmea, în astfel de situații, cer o operă temeinică. Performanța domnului Sașa e cu atât mai uluitoare cu cît descoperim că o singură persoană în istoria României a mai atins-o, Elena Ceaușescu, dar știm bine ce hram purta A.D.I. Ea a fost descoperitorul polimerilor, poliperilor, poliverilor și polinicilor, pe cînd Sașa nu s-a atins de domeniul ăsta și nici de altele, convins că norocul îi vine de la poziția pe care o ia față de stele, mai precis de steaua cu cinci colțuri. A glisat așa cum i-au cerut necesitățile, din Găgăuzia la Moscova, de la Moscova la București și-n acest caz n-a mai contat nici cetățenia, nici credința, căci era hărăzit să poarte în ranița sa de ostaș, un baston de mareșal. Mai tirziu, l-a scos chiar la vedere, rezemîndu-se în el, iar cînd nici acesta nu l-a fost suficient, a apelat și la nevastă, în călătoria din Israel, spre exemplu. Gazetarilor l-au sancționat imediat. Ca de obicei, mereu grăbiți. Păi poți să merri la niste locuri sfinte neînsoțit, cînd știi cîte ai făcut la viața ta? Apoi Dej o lua pe Lica, Ceaușescu pe Leana, ori de cîte ori aveau un traseu important, de ce să abandoneze Sașa tradiția românească? Dacă supremul nostru precedent se supără într-o zi și năvălește tronul, săvîrșind feroaste, se întîmplă ceva, știți cine-i urmează la domnie? Pentru că ai înțeles, fiiți mai înțelegători, temperați, domnilor gazetari! Nu vă jucați cu focul, dacă din fruntea senatului vă muștruluieste cineva, bănuți ce vi se poate întîmpla dacă acela sare mai sus? O parte a orei a simțit pe pielea ei ce înseamnă să nu te aliniezi. Nu cumva, acolo, sus, se fac listele?

Dar să nu miniem zeii noștri tutelari și să ne apărăm academicienii. Se spune că, de la o vîrstă incalor, oamenii încep să dea în mîntea copiilor. Nu-i cazul domnului Birlădeanu care, la frageda vîrstă de 89 de ani, e în plină putere creatoare și în plină ascensiune. Se amăgește Silviu Brucan anunțînd că zilele președintelui senatorilor sînt numărate. Dacă faimosul nostru academician a rezistat cu brio sub atîtea dictaturi, ce l-ar împiedica acum să mai cunoască și altele! Cu calmul, opera și strategia sa poate prinde liniștit și pe următoarele, fiindcă în bătălii subterane se călesc oamenii de suprafață, iar cînd sînt recomandați de calitățile fizice și morale, ciștigurile sînt sigure. Or, domnul Birlădeanu e unul din fericii învingători ai acestui secol, care a ratat atît de pușin în viață, lovind mereu în plin, ignorîndu-și sistematic golurile care-l ridică deasupra tuturor ca pe un balon.

MARIUS TUPAN

Da, domnilor, nu mi-e rușine! Recunosc faptul că timp de 25 de ani am mîncat saddam cu soia. Mai întîi l-am gustat, m-am păcălit la început că e bun, dar apoi n-am mai avut ce face, m-am obișnuit. Așa încît, am continuat să consum. Și nu așa, ocazional, de 1 mai și 23 august, ci mereu, zilnic, în doze mărunte și savant porționate, pe măsura stării mele de sănătate psihică și a gurii cît putea înghiți.

Durerea mea, însă, este că păcătoasele mele de papile nu mai pot gusta saddamul natural, atît în mărime, cît și în savoare!

Pentru că noi, ce să spun, sîntem specialiști în înlocuitori! Ca atare, l-am adăugat soia, adică bilbiială, minciună, meschinărie, obtuzitate, într-un cuvînt impostură.

Sigur, am făcut nazuri la început, ca tot omul. Că e greșos, că ne supără organele (de) interne, că nu ne putem considera liberi decît prin certificatul de deces, că sîntem tot o generație de sa-

SADDAM CU SOIA

crificiu și alte mofturi de genul acesta. Asta e, n-am fost serioși.

Am încercat, uzînd de toate trucurile, să devenim mai deștepti (noul imn de stat adoptat după „emanatie” e un îndemn zadarnic!), dar n-am putut. Orice încercare se năruie — ca și intențiile lui Dan Iosif de a ajunge în guvern sau ale d-lui Al. Birlădeanu de a-și face pierdut pașaportul în privata senatului! — în fața voinței de neclintită a poporului acesta de a rămîne exact așa cum s-a născut: sîrjit în virtute și generos în neputință.

Nu, holărît lucru! Noi nu sîntem o nație care să fim în stare să producem ceva firesc și care să se miște natural (hmm! priviți, vă rog, mersul domnului I.V. Săndulescu!). Noi, din pricina consumului excesiv de saddam cu soia, avem mereu cu gust lînced în gură (din nenorocire, chiar și în spiritul apelului de atîtea gituri succesive), iar trupul nostru costeliv imprăstie o duhoare discretă care, în final, ne înghesuie definitiv în pubela de gunoi a maternității Europei, acolo unde se aruncă, de regulă, foetusii neizbutiți.

Da, domnilor, e adevărat, n-am fost în stare să ne asigurăm nici măcar o dictatură ca lumea!

Pînă și în acest domeniu delicat al existenței, am umblat cu fofirica și cu jumătăți de măsură: libertăți furîșe sufocate, vise și iubire pe cartelă, democrație de mucava și alte prostioare adolescenține, pe cît de inconsistente, pe atît de sfidnice.

Luați aminte la anii ce trecură, dar, mai ales, priviți cu atenție în jur!

Un săddāmior crește printre noi și face saddamalekoum în Piața Roșie, astfel încît, în loc să mîncăm Paris-er, ne luăm forțat tot porția de saddam. Și tot cu soia!

FLORIN TOMA

COMUNICAT

Membrii și colaboratorii redacției noastre și-ai altor zia și reviste protestează sănătos împotriva bolii ce l-a incolțit brusce pe C.V. Tudor, chiar în ziua în care urma să dea u tîma și definitivă (!) lovitură fostului procuror general țării, Gheorghe Robu, omul care l-a tirat pe autorul „Vesetelor roșii” într-un proces ce l-a scos vremelnice de la m de lemn și l-a împins în sala pașilor pierduți. Sperăm se mai poate face totuși ceva pentru ca acest pacient să recuperat la timp și redat tribunalelor, acolo unde și al procese, puse pe rol, îl așteaptă cu dosarele deschise. Nu a aflat încă unde-și îngrijeste sănătatea, deși am colindat la mai multe spitale, mai pușin pe la cel cu numărul 9, cunoaștem numărul SALVARII ce l-a transportat, nici mele celui care l-a dus unde era așteptat mai de mult, doar că, dacă va ajunge vreodată în instanță, unul altul, români, maghiari, evrei și alți impricinăți se vor tura și chiar se vor da la o parte, asemenea lui Dumnezeu din fața...

Vocea patriotului național

răspunde cititorilor

■ Un grup de fostări ilegaliști, ne expediază o scrisoare semnată „Eliberatori ai poporului oropsit”. Ni se atrage atențiunea că dacă nu încetăm batjocorirea tov. Sașa Birlădeanu, grupul pune mîna pe spăngi, revolve și reteveie și ne atacă sediul redacției. Fostări ilegaliști mai spun că protestează guvern Petre Roman cerînd grabnică introducere a cenzurii, spre a frînge condeiele ziaristilor zbiri. Luat la cunoștință și aruncat scrisoarea la coș.

■ Un protest energic primim și din partea „Ligii pro Ion Lăncrăjan”, care ființează în localitatea Oarda de Sus. Este vorba de o epistolă ce exprimă indignațiune profundă. Cică cum putem noi așterne pe hirtie rînduri atît de de minșave despre dl. Ion Lăncrăjan, mare fiu al națiunii suverane. Ni se mai zice în această epistolă frumos caligrafiată, că fără această bravă creațiune care a băgat spaima în unguri, poate că rămîneau fără o parte din Ardeal. Atragem atențiune sfintei ligi că noi nu am denigrat nici o persoană cu pomenitul

nume, pentru căci pînă prezînte n-am auzitără de ea. Ca atare, înmînăm protestul domnilor șefi Laurențiu Ulici și Marius Tupan, oameni foarte bine informați. Cu stimă și respect, frați români din Oarda de Sus.

■ Mitrea Cocor, Malu Surpat. Dragă bade, află că ți-am primit rîndurile. Ai uitat să lipești plicul? Noi l-am primit deschis. Spui că n-ai priceput nimic din Legea fondului funciar. Nici noi n-am priceputără mare lucrul. Ia legătura cu domni senatori Romulus Vulpescu și Gelu Voican

Voiculescu, specialiști în probleme agrare. Săptămîna viitoare îți expediem ată de cusut, sare și aspirine (dacă ne ajută Dumnezeu să găsim). S-auzim de bine!

■ Dl. Ion Cotirleț, care declară că citește cu fior patriotic **România Mare**, ne încunoștințează că este indignat peste se poate aflînd din susnumita foaie ce a pătît la Televiziunea Română scriitoarele și colonelul de aviație (totodată erou de rezbel) Radu Theodoru. Va veni la București să lupte în contra bândiților de sindicaliști tv. adunați în jurul lui Dumitru Iuga, adevărat Machiavel în slujba tiranilor ce calcă-n picioare trandafirii și batjocoresc valorile sfinte ale națiunii.

■ Tocma cînd ne pregăteam să închidem prezenta edițiune, am fost sunați la telefon de un berbant care s-a prezentat „Un român verde ca stejarul”. Cu vocea sugrumată de durere zicea că cum se poate ca o gazetă precum **România Mare**, apreciată pînă și în statul Andora, să n-aibă sediu. I-am propus să lanseze o chetă națională de felul: „Dați un leu, vom avea un nou Ateneu!”. Românul verde ca stejarul a zis că pentru o gazetă făcută de pui de lei, personal dă trei lei.

RICĂ VENTURIANO
student în drept și publicist

Rugă pentru Lucifer

Tune drace dezbinarea
Ce-ai iscat-o-n Parlament
Pînă prînd privatizarea
Și te-afum numai în „kent”.

Fă tu bine și-nvrăjbește
Centru-stînga-stînga dreapta
Și-i vedea cin' te iubește
Și-ți ridică-n slavă fapta.

Nu te speria de-acei
Care vin cu crucea-n mină
Eu îi știu — sînt toți atei
Și a(l)tel o să rămînă.

Alte prețuri, noi stîrnește
Drace de la pol la pol
(Vezi că smoala se scumpește
Fiind pe bază de petrol).

Fă să fie convertibil
Leul — suta de dolari
Și mai fii și tu flexibil:
Dă-ne chef cu lăutari.

Fă să crească șiruri dese
Pruni și meri și țărăși prunl
Tot românu' bucure-se
Cum i-e datu' din străbunl!

Dacă astea poți aduce
Mă închin cu toată știma,
Dacă nu, imi fac o cruce
Și de miini scriu fa „Lumina”

LUCIAN PERȚA

Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la **Lucifer** se pot face la toți difuzorii și factorii postali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60

